

[Steen Folke]

været, at man har kappedes med de konservative om at komme højest, længst med nedskæringer, men nu er man altså igen begyndt at diskutere, om den liberale profil skal pudses op. Ude i forsamlingshusene har venstre jo i alle årene sunget: »Oplysning være skal vor lyst«, men herinde har venstre i praksis vedrørende finansloven og i andre sammenhænge været et parti af mørkemænd.

De konservative ved ikke, hvilket ben de skal stå på. Hver anden dag er det en fast borgerlig politik, der skal føres, og hver anden dag bliver der signaleret til de socialdemokratiske Altmann'er med ønske om at komme ind i varmen.

De konservative har tidligere præsenteret de mest underlødige nedskæringsforslag til finansloven, gerne bundtet sammen i budgetreguleringskonti på 5 eller 7 mia kr. Det er ikke noget stort savn, at vi ikke har haft den slags at beskæftige os med i år. Men udadtil skal firkløveret foregive at stå sammen, og samtidig er alle fires hovedinteresse ikke at binde sig til noget som helst, så ingen muligheder for at komme ind i varmen og få indflydelse, som det hedder, på forhånd er forspildt. At afstå fra overhovedet at fremsætte ændringsforslag til finanslovsforslaget er den mest effektive måde at gøre det på. I stedet har de fire partier altså foreslået at nedsætte et udvalg, der skal finde nye nedskæringsmuligheder.

Ingen skal være i tvivl om, at det stadig er nedskæringer, der er venstres og de konservatives hovedinteresse i forbindelse med finanspolitikken, og det er ikke militærudgifterne, de borgerlige har i kikkerten. Nej, det er stadig arbejdsløshedsdagpengene og de sociale ydelser, det drejer sig om – eller overførselsindkomsterne, som hr. Bertel Haarder foretrækker at kalde dem. Det lyder pænere, men det er de samme, det går ud over: de dårligst stillede.

Hvad regeringen egentlig stræber efter med sin finanspolitik og sin økonomiske politik i det hele taget, er lidt mindre klart. Den såkaldte beskæftigelsesplan, som jeg skal vende tilbage til, indeholder både skidt og kanel, men den er altså ikke indarbejdet i finanslovsforslaget.

Jeg vil ikke bruge tiden på at diskutere de skøn og forudsætninger vedrørende bl.a. kasseunderskuddets størrelse og arbejdsløsheden, som ligger til grund for finanslovsfor-

slaget. Forslaget til tillægsbevillingslov for 1981 viser, at det er ganske omsonst at diskutere ud fra de tal, der budgetteres med. I finansloven for 1981 blev antallet af arbejdsløse anslået til 175.000. Forslaget til tillægsbevillingslov opgør det reelle antal af fuldtidsforsikrede arbejdsløse til 207.000, altså over 30.000 mere end budgetteret. Underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet, som blev budgetteret til 21,1 mia kr., nåede reelt på 34,4 mia kr. En forøgelse med over 13 mia kr. eller 63 pct. mere end budgetteret. På den baggrund forekommer det ærlig talt meningsløst at diskutere de tal, regeringen denne gang disker op med.

Mere interessant er det at diskutere, hvilke planer regeringen har for den økonomiske politik, når finansloven om en kort stund er vedtaget. Under mødet i statsministeriet i søndags tog VS som det eneste parti klart afstand fra devalueringen. Det eneste sikre resultat af devalueringen er en forringelse af reallønnen. Jeg vil ikke bestride, at der opnås en beskedent forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne, men der er ingen som helst garanti for, at denne forbedring omsættes i flere arbejdspladser. Det er nok så sandsynligt, at kapitalisterne selv stikker gevinsten i lommen.

Af større rækkevidde er dog de afsløringer af regeringens hensigter, som kom frem ved den lejlighed. Hele hallojet omkring devalueringen i weekenden viste jo, at regeringen er rede til nye indkomspolitiske overgreb, og det kom oven i købet frem, at LOs nyvalgte formand, Knud Christensen, er parat til at acceptere indgreb over for dyrtidsreguleringen. Det er meget afslørende for både den socialdemokratiske regering og LO-toppen. Det var en klar forudsætning for afslutningen af overenskomsterne i 1981, at der ikke blev tale om nye indkomspolitiske indgreb frem til næste overenskomst i 1983.

I de sidste dage har hr. Camre antydnet, at regeringen fortsat ønsker at gribe ind over for dyrtidsreguleringen. Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han vil garantere, at regeringen ikke griber ind i dyrtidsreguleringen i 1982. Jeg mener, at de hundredtusinder af lønarbejdere, af LO-medlemmer og andre offentligt ansatte lønarbejdere, har krav på at få at vide, om de kan regne med at få deres dyrtidsportioner eller regeringen omgås med planer om at gribe ind.